

היא ראתה

את גופתה

של דפנה כרמון

עוד לפני

שהתגלתה עלידי

המישמה

כשחזרתי הביתה עוד פעם ליבי בקצב מהיר וצמרמורת טיילה בעמוד השידרה שלי. את השעתיים האחרונות ביליתי בחברתה של ידעונית, וכמו אחרי סרט מתח מרחק, נותרתי עדיין תחת השפעתה.

חברה סיפרה לי עליה, ואמרה כי היא חזתה דברים הקשורים במותן של דפנה כרמון ונאוה אלמליח. היא אינה אחת הקוראת בקפה או עושה כישופים, היא אשה אינטליגנטית, ציירת מוכשרת, וזה פשוט בא לה ללא רצונה. אמרה החברה. היא אינה נראית כמו מכשפה. הדוויג (שם בדוי, היא ביקשה שלא לגלות את זהותה) היא אשה כבת 50, ילידת אירופה ובעלת גינוני תרבות, היא נמוכת-קומה אך זקופה ודקת-גוף. היא נעימה מאוד.

פלילי, הוא נשוי ויש לו לפחות שני ילדים. הילדים קרובים מאוד בגיל זה לזה.

"יש לי הרגשה שהוא מצא עצמו באיוושהי צורה עם הגופה שלא באשמתו, הוא לא רצח את הילדה. אבל נכנס לפניקה כאשר ראה את הגופה. הוא חשב על עתיד ילדיו והחליט שעליו להיפטר מהעניין באיוו דרך שהיא." את כל זה ראתה הדוויג עוד לפני שנודע על מות הילדה. היא לא ראתה קשר בין אבל היא לא הרגישה כי מאדם זה נובע כוח שלילי.

כשהתפרסם בטלוויזיה וברדיו על מציאת חלקי גופה של הילדה, ראתה הדוויג תמונה שלישית, אשר לא היתה קשורה ישירות לשתיים הקודמות. היא ראתה חדר חשוך ובו יושב אדם. את האיש לא ראתה, רק כתם בהיר במקום שבו היו פניו. הוא ישב בחשיכה וצחק, וידיו משכו חוטים. איש זה היה הרבה יותר מבוגר מהגבר שהסתיר את הגופה וניכר בו שהוא מקורי-השפעה רע. היה בו משהו של פולחן דתי או מגיה שחורה. "איני יודעת בדיוק מה הקשר שלו לכל העניין, אבל הוא נראה לי כמי שמושך בחוטים, איני יכולה להסביר זאת."

מייד אחרי שראתה את החזיונות האלה, חשבה הדוויג ללכת למישרה ולהודיע להם. היא התייעצה עם חבר שגם לו יש כוחות מיוחדים, והוא יעץ לה לחכות. "לא חשתי שהמישרה תראה בי עוד משוגעת, אבל היו לי בעיות מוסריות עם העניין. כי ידעתי שהאיש שהסתיר את הגופה לא ימצא לעולם. הוא לא האשים כל סימן, והוא גם בעצם לא אשם כלל, למרות שהיתה לו הרגשה שהוא אשם. ולכן חשבתי שמאחר שהילדה ממילא מתה, אין כל טעם להתערבותי

אשת המיסתורין
הדוויג, ביקשה שלא לגלות את זהותה, אך הסכימה לתת צילום של פורטרט אשה התלוי בביתה. הפורטרט הוא של אשה, שצויר לפני כמאה שנה, אך הוא דומה להפליא להדוויג.

אם אמא אומרת שחלמת, היא יודעת." אבל השנים עברו, והכוחות לא פגו. במשך שנים הצליחה הדוויג להתעלם מהם כמעט, אבל הם שבו בחווקה ובעוצם מה רבה בשנים האחרונות. הדוויג התייחסה להרגיש שהיא עומדת להשתגע, וחפשה דרך לברר לעצמה מה קורה איתה.

בשלב מסוים פנתה לחברה בארצות הברית וביקשה ממנה להפגיש אותה עם אנשי דומים. בחורף שעבר נסעה הדוויג לארצות-ברית ובלילה חודש שלם עם אנשים כמוה. "כשבאתי לשם בפעם הראשונה איש לא הכיר אותי, אבל הם ניגשו אלי מייד ואמרו שהם מרגישים כי טמונים בי כוחות כאלה. הם חשבו שאני כבר מאומנת ויודעת להשתמש בכוחותי." סיפרה הדוויג. אנשים אלה הרגיעו אותה שהיא אינה משתגעת, ושיש אנשים רבים בעולם שנחננו בכוחות מירח חדים. היא קוראת לזה רגישות. "יש לי רגישות מיוחדת לקלוט דברים," היא מסבירה.

רגליים יפות

במלון

ה מיפגש האמריקאי היקנה לה הרבה שלווה וביטחון. שוב אין היא מנסה להתעלם מהתמונות הבאות אליה. ואמנם, החזיונות בדבר נאוה ודפנה היו הראשונים שבאו אליה בעוצמה ובהירות כזאת. היא מספרת על מיקרים בשטחים אחרים שבהם אפשר לזהות את כוחה. "הרבה פעמים אני רואה את מכוניתו של בעלי נכנסת לחניה שלו. כשאני קוראת ספר בסלון, וזה תמיד נכון, אבל כשאני תוהה לפעמים: איפה הוא לעזאזל? אין לי שום דרך לברר זאת." לפני זמן-מה נסע בעלה לירושלים, ושהה שם במלון חדש שאותו לא ראתה הדוויג מער לם. היא ביקשה ממנו שיאמר לה את השעה המשוערת של בואו למלון, וביקשה שישלח לה את תמונת המלון במחשבתו. בשעה היעודה חיכתה הדוויג לשווא. כל תמונה לא הגיעה אליה, והיא היתה בטוחה שבעלה שכח את כל העניין. אבל חצי שעה אחרי-כך קלטה לפתע תמונה של רגליים נאות מאוד של אשה בנעלי עקב שחורות וחצאית אדומה שעלתה במדרגות מעוגלות. "הבנתי שזו התמונה שבעלי משדר לי כי זו הדרך שבכרים מסתכלים. וכשחזר הביתה שאלתי אותו: מי הבחורה בחצאית האדומה? הוא חשב כמה דקות ואחרי-כך נזכר, ואמר שזהו איזו אשה שעלתה במדרגות המלון."

הדוויג השלימה עם כוחה זה. "אולי זה המחיר עבור הכישרונות האחרים שלי." היא אומרת.

ההידרעניית

הגשר כשבאים מישראל, והיא לא רחוקה מהכביש" מאז חזר החזיון עוד כמה פעמים, אך גופת הנערה איבדה את האלסטיות שבה, היא החלה שוקעת לתוך האדמה. "כעת אני יודעת שהיא מתה, ואני בטוחה שיש ריח נורא מסביב. מדוע מישהו לא הולך לברר מה זה?" אמרה הדוויג בצער.

ניכר היה באשה בעלת העיניים המבי ריקות שגורל הנערה חשוב לה מאוד. "אני רוצה שמישהו, המישרה, תחפש שם במקום, אני בטוחה שיש שם גופה, אולי דפנה כרמון או אולי בחורה אחרת.

דפנה
נראתה להדוויג שוכבת בצמחיה על בטנה וידה השמאלית מושטת קדימה ומחזיקה נייר.

אבל זה בטוח. זו בעצם היתה גם הסיבה שהדוויג הסכימה להתראיין. כשחזרתי הביתה, בערב, הודיעו ברדיו שנתגלתה ווהתה גופתה של דפנה כרמון. לדברי ההודעה נמצאה הנערה באחד מרכסי הכרמל, ליד גשר בנות-יעקב.

עוד כאשר היתה הדוויג ילדה קטנה, הרגישה דברים מוזרים. היא סיפרה עליהם לאמה, אך זו רק חייכה ואמרה לה: "את חולמת." וכשאתה ילד אין לך כל כלים להתמודד עם דברים כאלה.

נאוה
נראתה להדוויג כשהיא עולה על סדר נמוך ונפת געת ברגלה בעת העלייה. האדם שנפטר מהגופה אינו אשם במותה של הילדה

בעניין הרגשתי רע רק כאשר הודיעו ברדיו על תפיסתו של דויד לוי כחשוד ברצח, ידעתי לפי הפרטים שמסרו שזה אינו האיש הנכון. אבל חיכיתי וראיתי שהוא באמת שחרר."

החזיון המציק יותר להדוויג הוא זה שראתה כשהודיעו על היעלמה של דפנה כרמון. באותו רגע ראתה נערה שוכבת על בטנה, ידה השמאלית מושטת קדימה ומחזיקה בימינה נייר מגולגל. את פניה של הנערה אי-אפשר היה לראות, הם היו מוסתרים, להדוויג לא היתה אז עדיין הרגשה שזוהי גופת מת. היא נראתה לי יותר כישנה, והיא ידעה בדיוק היכן נמצאת הצעירה. הדוויג ראתה אותה שוכבת בתוך צמחיה צרובה, ליד גשר בנות-יעקב. היא נמצאת בצד שמאל של

"כתבי שאני עקרת-בית." אמרה לי כאשר ביקשתי ממנה להגדיר את עצמה. אבל הציורים המכסים את כל הקירות בפרוור היוקרה התל-אביבי מעידים על מיקצוע אחר. הדוויג נשואה לגבר מקי-סם, בעל מישרה ציבורית בכירה.

"איני רוצה לחשוף את עצמי. דיברתי עם כמה אנשים שיש להם כוחות כאלה, הם הזהירו אותי כי אם אגלה את זהותי וכתובתי, לא יהיה לי לא יום ולא לילה. אשים יפנו אלי בכל מיקרה של מיס-טורין ויבקשו שאעזור.

"אבל איני יכולה לעזור. הכוחות שלי אינם בשליטתי, זה משהו שניתן לי, ואיני יכולה לזמן אותם כרצוני." אמרה. היא ביקשה כי סיפורה יתפרסם ללא הזכרת שמה וללא תמונה ברורה שלה.

שני גברים

וגופה

ז הפעם הראשונה שאני רואה דברים הקשורים בעבריות פליליות. זה התחיל כששמעתי ברדיו על היעלמה של נאוה אלמליח.

"איש עוד לא ידע מה גורלה, אבל אני ראתי אותה עולה על מכונית סנדר אפורה ונמוכה. היא נכנסה למכונית מאחור, וכאשר עלתה, פגעה רגלה האחת בכרכה השנייה, והיא נחבלה. איני רואה איש קשור למכונית הזו, אבל נאוה עלתה עליה מרצונה. מיספרה של המכר נית זכור להדוויג. המיספר התחיל בספרה 1 וכל הספרות שבאו אחריה היו עגולות, כלומר, 8, 0, 3, 6. היא חושבת כי הן סיפרה האמצעית היתה 8 ובסוף כימעט בטוח שהיה 0. הספרות היו ברצף אחד ללא קו מפריד. אבל לפני הסיפורה הן ראשונה, הרגישה הדוויג מאין מעצור, היתה משהו קודם לסיפורה, ונדמה לה שהיתה זו אות, כמו צ, או ע, או ר.

התמונה השנייה שקלטה הדוויג באה מייד אחרי-כך. הפעם ראתה גבר כבן 40 ממוצע קומה, היתה הרגשה שהילדה כבר אינה בחיים. האיש שאותו ראתה עובד בקירבת מקום למגורי הילדה, והוא אינו מוכר בשם כלל. אין לו עבר